

Tuula Kallioniemi

Koulu on kivaa,
KONSTA

Kuvat

Leena Lumme

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tarkistettu painos

Teksti © Tuula Kallioniemi ja
Kustannusosakeyhtiö Otava 2005, 2024
Kuvat © Leena Lumme 2005

ISBN 978-951-1-48767-8

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

SISÄLLYS

SUKSET RISTISSÄ	7
KONSON ANTIT	13
PINGISHAI	18
BUSSILLA TÄTILÄÄN	26
ELOONJÄÄMISREISSU	35
HAUSKA TUNTI	44
SIIRIN BILEET	50
RILLIPÄÄT	57
ESITELMÄ	65
RUSAKONPOJAT	70
PÖNTTÖÄ PUUHAA	77
VIRVON VARVON	83
KAUHEA KEVÄTRETKI	88
UIMAHALLISSA	94
HAUSKAA VAPPUA!	103
LUUPPI	109
SILAKKA-ANSA	116
KAKSI LUUSERIA	124
MOPOTUS ON VANHANAIKAISTA	131
KESÄLAITUMILLE	137

SUKSET RISTISSÄ

Konsta Kallenpoika Koposen nenä on jäässä.

Konstan silmäripsissä kimaltelee valkoista huurretta.

Kuuluu ratinaa ja narsketta. Konsta hiihtää tien vartta pitkin kohti koulua.

– Konsta, odota!

Miikan ääni kajahtaa aamuhämärästä.

Konsta kääntyy katsomaan, mutta muksahtaa saman tien kumoon.

Miika lähestyy valkoisen höyrypilven keskellä. Hän kantaa suksia olallaan ja näyttää melkein ammattilaiselta.

Konsta yrittää kömpiä pystyyn, mutta sukset ovat ristissä.

– Eikö sinulla ole käsivoimia, tyyppi! Miika huudahtaa.

Konstasta tosiaan tuntuu kuin hänen käsi-vartensa olisivat kaksi vetelää kuminauhaa.

– Hiihdossa tarvitaan käsivoimia! Miika julistaa ja jää katselemaan Konstan kompurointia.

Lopulta Konsta pääsee jaloilleen.

– Miksi sinä tiellä hiihdät? Miika ihmettelee.
Konsta vilkaisee Miikan siistiä suksinippua.
– Koska sukset ovat hiihtämistä varten, Konsta vastaa.

- Nyt pohjat ovat pilalla! Miika huomauttaa.
- Ovatko? Konsta mutisee pelästyneenä.
- Riisu sukset jalasta, Miika opastaa.

Gulp, Konsta ajattelee. Juuri siksi hänellä on sukset jalassa, että siteet ovat niin kamalan hankalat. Konsta on ajatellut, että kun Vilja aamulla auttaa sukset hänen jalkaansa, hänen ei tarvitse vaivautua temppuilemaan niitten kanssa uudestaan. Hiihtoa on ensimmäisellä tunnilla, ja vasta sitten, kun tunti on päättynyt, Konsta irrottaa sukset jalastaan.

– Näissä on kamalan tiukat siteet, Konsta valittaa.

Miika tökkää kätevästi siteet auki sauvallaan. Konsta liukastuu ja on vähällä kaatua taas.

– Aika pitkät, Miika toteaa.
– Ne ovat Samuelin vanhat, Konsta kertoo.
– Nämä ostettiin eilen minulle, Miika sanoo ja hivelee sinisten suksiensa kiiltävää pintaa.

Konsta haalii sukset kainaloonsa. Kaksi suksea ja kaksi sauvaa on aivan liikaa. Ne menevät sikin sokin. Ne putoilevat ja sekoilevat.

Konstalla alkaa olla hiki.

Lopulta pojat pääsevät jatkamaan matkaa.

Monot jalassa on melko hankala kävellä. Konsta vilkaisee syrjäkarein Miikaa.

– Miksei sinulla ole monoja? hän älähtää.

Miika taputtaa reppuaan.

– En kai minä nyt niin hullu ole, että kävelen monot jalassa, Miika sanoo.

Konsta huokaa.

Konsta ei tajua päivänavauksesta höykäsen pöläystä. Hän miettii huolestuneena seuraavaa tuntia, joka alkaa pian.

Miten hän saa sukset takaisin jalkaansa? Ja miten hiihtäminen onnistuu?

Opettaja Mirjami Leppänen on pukeutunut punaiseen hiihtoasuun. Hän näyttää iloiselta. Konsta ei ole varma, onko iloon aihetta. Toivottavasti opettaja ei vie heitä ainakaan kovin isoon mäkeen.

Mutta Mirjami Leppänen ei ole ensimmäistä kertaa ekaluokkalaisia hiihdättämässä. Koulun takana on laaja pelto. Talonmies on ajanut sinne moottorikelkalla kiemuroita ja rinnakkaisia latuja hiihtoharjoituksia varten.

Taivaanranta punertaa. Aamuaurinko nousee. Koivuissa kimmeltää pieniä jääkiteitä.

Hiihtoharjoitukset alkavat.

Konsta on arvannut oikein, hän ei saa siteitä kiinni. Onneksi opettaja auttaa, kun hän on ensin auttanut Annia, Olga-Tuuliala, Perttua, Timoa, Ossia, Anttia ja muutamaa muuta.

– Hiihdetään kilpaa! Miika kiljuu ja kiskoo sukiaan hienosta pussista.

– Tällä kertaa harjoitellaan, opettaja sanoo.

Kaikki harjoittelevat. Paitsi Miika, joka mutisee jotain itsekseen ja yrittää saada suksia jalkaansa.

Tasamaalla on helppoa. Muutamilta sujuu jopa luistelutyylillä. Konsta tyytyy perinteiseen.

Pienessä mäessä on vaikeampaa. Mutta opettajan opastuksella nousukin onnistuu saksityylillä.

Oikeastaan hiihto on hauskaa. Vaikka Miika on väittänyt, että Konstan suksenpohjat ovat pilalla tiellä hiihtämisen vuoksi, hiihto sujuu ihan mukavasti.

Konsta vilkuilee, missä Miika mahtaa mennä. Miikaa ei näy.

– Opettaja, missä Miika on? Konsta kysyy.

Opettaja nostaa juuri Olga-Tuuliala pystyyn. Opettajan kasvot ovat punaisemmat kuin nouseva aurinko.

– Eikö hän ole täällä?

– Ei.

Opettaja kuulostaa huolestuneelta. Hän käskee oppilaat tasamaalle harjoittelemaan. Sitten hän hiihtää pienen kumpareen taakse.

Siellä Miika on!

Miika makaa lumessa selällään ja itkee.

– Mikä hätänä? opettaja huhuilee.

– Nilkka nyrjähti! Miika vikisee. – Nämä sukset ovat liian liukkaat!

Opettaja nostaa Miikan jaloilleen.

– Auts! Miika uikuttaa.

– Ota sukset pois, opettaja neuvoo.

– En minä pysty, Miika ruikuttaa.

Kumpareen takaa erottuu ekaluokkalaisten punaisia poskia. Kaikki hiihtävät opettajan ja Miikan luo.

Opettaja niputtaa suksensa ja ojentaa ne Konstalle, joka on riisunut omansa.

– Oletko kiltti ja kannat minun sukseni toisessa kainalossasi? opettaja kysyy ja sitoo kaulaliinalla Konstan sukset näppäräksi nipuksi.

Konsta tuntee itsensä vahvaksi ja taitavaksi.

Opettaja nostaa Miikan reppuselkään suksiineen päivineen.

Kulkue vaeltaa takaisin koululle.

Koululla terveydenhoitaja tutkii Miikan jalan ja sitoo siihen ideaalisiteen.

Iltapäivällä Miika ei enää muista ontua.

– Tänä talvena minä aion hiihtää enemmän kuin kukaan muu. Yhteensä ainakin sata kilometriä! Miika sanoo.

Konsta ei epäile sitä hetkeäkään. Onhan Miikalla sentään huippuliukkaat sukset.

Konstalle itselleen riittää mainiosti muutama pikku lenkki metsikössä tai pellolla.

